

Upornost se isplati

Još od daleke 2002. godine kafana "Đeram" (otvorena svakog dana od devet do 23 sata), oaza mira smeštena na mestu gde se Pančevo uliva u Starčevo, sinonim je za dobar provod i uživanje. To je idealno mesto kako za poslovne sastanke, porodične ručkove ili druženje s prijateljima i voljenom osobom, tako i za nezaboravne večernje žurke uz tamburaše.

Broj gostiju se iz dana u dan uvećava, što je najbolja ocena nivoa usluge, nesvakidašnje prijatnog ambijenta, ukusnih zalogaja i ljubaznog osoblja. U predivnoj cvetnoj bašti i toplo uređenoj unutrašnjosti, dekorisanoj brižljivo odabranim retro motivima, uz specijalitete kuće i bogatu ponudu pića, uživaće sva čula. U "Đermu" postoje vaj-faj mreža i dva plazma televizora, a postoji i mogućnost pripreme hrane po porudžbini, kao i organizovanje proslava do sto mesta, po povoljnim cenama. Četvrtak popodne rezervisan je za jela iz kotlića, a očekuju se i nova kulinarska iznenađenja. Ova kafana će u rubrici "Časkanje u Đermu" biti domaćin i brojnim zanimljivim Starčevcima...

Bio je zapažen fudbaler, rabista i folkloraš, u poslu vredan i spretan, kao preduzetnik pravovremen i pouzdan, a kao prijatelj i komšija uvek korektan i solidaran. Pogađate li ko je u pitanju? Naravno, ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja našeg najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila je Aleksandar Tričković, rođen 6. oktobra 1962. godine od majke Jordanke i oca Randela, uz još sestru Zlatu. Oženjen je Draganom od 1984. godine, s kojom ima sina Vladimira (30). Završio je osnovnu školu u Starčevu, a potom i srednju saobraćajnu u susednom gradu. Radio je, najpre, oko dvanaest godina u pančevačkom "Trgoproduktu" i otprilike isto toliko u preduzeću "Minel - prehrambena oprema". Nakon propasti te firme, od 2000. godine u potpunosti je uplovio u vode privatnog preduzetništva - na početku je to bila restauracija nameštaja, a sada radi u porodičnoj šivari. Kao mlad je trenirao fudbal i ragbi, igrao folklor, a danas, kada uspe da ugrabi malo slobodnog vremena, posvećuje se gajenju rasnih pasa i svom omiljenom hobiju - pecanju.

Kako je odrastao mali Aca?

- Potekao sam iz prosečne radničke porodice, u kojoj se nikada nije živelo luksuzno, ali je uvek bilo dovoljno za pristojan život. Otac je od početka do penzije radio u "Brodoremontu", a majka je bila domaćica. Kao roditelji nisu bili preterano strogi, niti sam im za to davao previše povoda. U tada leti prašnjavoj, u proleće prekrivenoj kamilicom, a u zimi blatnjavoj Ulici Žarka Zrenjanina, mi, deca bezbrižno smo stasavali, svakodnevno upražnjavajući razne društvene igre, poput klisa, žmurki, kobasičara, a o klikerima i da ne govorim. Najviše sam se družio s vršnjacima - Perom Oreškovićem, Zokijem Kostićem, Draganom Mitićem, kao i sa Zoranom Dekavejcem, Bajom, pokojnim Stevom Sidorom... Kod dudu ispred Poštićevih igrali bismo fudbal ili pekli mladi kukuruz, a bilo je i povremenih nestašluka, poput dečjih krađa voća ili skidanja lubenica sa špeditera. Tih godina je popularni sladoledžija Malajac biciklom špartao po selu. S njim sam redovno igrao šah, pa ukoliko bih pobedio dobijao sam ledenu poslasticu iz

njegove kante, a u suprotnom, njemu je pripadala slasna j delišes jabuka iz našeg dvorišta. Prevara je češće bila na mojoj strani, jer sam pored ujaka Sande veoma dobro savladao tu drevnu misaonu igru. Bilo je i raznih škakljivih situacija, a jednu dobro pamti komšija Baja: niame, tom prilikom sam po ulici vazdušnom puškom gađao ptice i baš pokušavao da smaknem nekog vrapca. Promašio sam, na sreću te nedužne ptičice, što se ne može reći za pomenutog Baju, koji se nekim čudom našao u blizini. Kada je glasno jauknuo, znao sam da ga je dijabola pecnula. Ipak, sve se završilo bez posledica. Drugi put smo se vozili "čuvenim" Zoranovim motorom - "dekavejcem", po kojem je i dotični dobio nadimak, i pošto mu nije radila kočnica, sjurili smo se u jarak. Sledeći put smo, opet, Đura Rojkin i ja otkačili Stanimirovu kobilu, da bi smo je jahali. Kada je došao red na mene, Đura ju je raspalio po stražnjici; dala je "gas", pa sam uspeo da iskočim tek nakon stotinak metara. Sve u svemu, gotovo da sam ubeđen da je to vreme bilo najlepše za život na ovim prostorima. A onda je neko "prosuo" asfalt i kao da je promenio točak vremena u smeru neke otuđenosti...

Škola...

- Niže razrede sam pohađao u staroj ili "donjoj" školi; učila me je Jagoda Velinov, koju sam naprosto obožavao, a mislim da sam i ja njoj bio jedan od najomiljenijih đaka. To traje i do danas, pa kad smo se nedavno sreli, dugo me nije puštala iz zagrljaja. Međutim, s njenim pokojnim mužem Milčom nije bilo ni blizu tako veselo. Kako su oni živeli u školskom dvorištu, često nas je terao da mu pomažemo oko kućnih poslova. I ne samo to, imao je običaj da nas klepi iza uva ukoliko se ne zalažemo dovoljno. E, jedanput me je iznenada snažno povukao za zuluf, što me je toliko zbolelo i razbesnelo, da sam ga udario ciglom u leđa i zbrisao u vidu munje. Kasnije me je bilo strah da uopšte i idem u školu, sve dok učiteljica Jagoda nije izgledila stvar. S druge strane, nisam ni ja bio cvečka, pa pamtim da sam redovno šamarao Staniju Guslov, koja mi je, doduše, uvek pravila neke zvrčke. Kada smo u petom razredu prešli u "gornju" školu, razredna mi je bila Desa Beljin, a upečatljivi su mi bili i Miroljub Babić Uča i Pera Dragojerac. Rekoh da sam dobro igrao šah, pa sam na jednom školskom takmičenju pobedio nastavnika Vlastu Madića, koji je taj poraz dosta teško podneo. Kao učenik bio sam u zlatnoj sredini, a i samo odeljenje nije bilo loše.

Mladost...

- U srednjoj školi je bilo svega i svačega, a u to doba je počelo i momčenje. Najčešće sam izlazio s Jovicom Milićevim, s kojim sam se kasnije i okumio. Nismo bili problematično društvo, ali sećam se da smo jednom usred noći probudili pokojnog Vasu iz Lenjinove, strpali ga u kola i odveli u "Orač" na pivo. Epicentar zbivanja je bila diskoteka u Domu kulture, a na igrankama su gostovale i "Ju-grupa" ili "Smak". Živelo se i za seoske slave, veselje pod šatorima. Sve to je potrajalo dok se nisam oženio. Buduću suprugu sam upoznao u Pirotu na nekom vašaru. "Zabavljali" smo se nekih desetak dana i nakon toga se preselila kod mene.

Sport...

- Najpre sam trenirao fudbal; za podmladak "Borca" odigrao sam tri, a za prvi tim dve sezone. Igrao sam polutku, pa iako nisam napravio neku bitniju karijeru, u sećanju mi je nekoliko utakmica, poput jedne protiv Idvora, kada sam i zatresao mrežu rivala. Izvestan period proveo sam i u fudbalskom klubu "Utva". Ubrzo sam se preorijetisao na ragbi, koji je sredinom osamdesetih godina u našem selu bio istinski hit. Čak smo u vreme stare Jugoslavije igrali i u saveznom rangu. Nije bilo sponzora, ni para, pa smo se dovijali na razne načine kako bismo

putovali na gostovanja. Događalo se i to da, kao u Ljubljani, na utakmici Kupa Maršala Tita, doslovce iz voza izletimo na teren. Igrao sam u prvoj liniji i bio vrlo posvećen i borben. Treniralo se ozbiljno, pobeđivali smo čak i moćni "Partizan", a u sećanju mi je ostao jedan duel s nekim njihovim dvometražem, prema kojem sam delovao kao perce. Bez obzira na razliku u snazi, nisam mu dozvoljavao da poentira, pa me je dugo vukao po travi, ali sam nekako uspeo da ga srušim i osujetim napad. Posle vojske i to sam batalio; još neko vreme sam se posvetio folkoru, koji sam igrao devet godina. Bilo je i tu mnogo gostovanja i raznih dogodovština. Urezala mi se jedna, kada smo nastupali na smotri u Brestovcu: u sred koreografije, Leci Moleru je naprasno spao donji deo banatske nošnje i to na sred bine, u trenutku dok je bio između dve devojke. To se izrodilo u neviđenu smejuriju, jer je, sve skakutajući u taktu, otišao u ugao da se veže i ubrzo se na isti način vratio u kolo.

Vojska, posao...

- Vojsku sam služio u protivavionskoj artiljeriji i to u periodu poznate kosovske krize s početka osamdesetih. Dobar deo vremena proveli smo u nenormalnim uslovima, smrzavali se u šatorima i jeli odvratnu hranu. Čak nam je i neki terorista, prerušen u dobavljača namirnica, ušetao u logor. Brzo smo da "prokljuvili", svaladali ga i otkrili da umesto hrane nosi bombe. Po povratku sam jedno vreme radio kao poštar, a pre toga, preko studentske, i s geometrima kao figurant: Prvo stalno zaposlenje bilo je u "Trgoproduktu", najpre u "Boji" kod crkve s dva tornja, a potom i u stovarištu "Građevinar", kod starog buvljaka, gde sam radio i kao trgovac i na viljuškaru. Nakon dvanaest godina prešao sam u "Minel", koji je tada bio pojam. I tamo sam radio kao viljuškarista; na početku je bilo lepih trenutaka i odličnih plata, ali onda je nailazilo sve gore vreme i 2000. godine definitivno sam bio prinuđen da dam otkaz.

Preduzetništvo...

- Tada sam krenuo s tapaciranjem nameštaja. U početku smo se mučili, dok nismo savladali posao i probili se na tržištu. Žena i ja smo radili danonoćno i kada smo uhvatili zalet - registrovali smo firmu, nabavili mašine i vozilo za prevoz robe. Događalo se da u Beogradu odradimo jedan stan i da nas po preporuci odmah traže i ostali stanari, pa da mesec dana ne izađemo iz te zgrade. Vrhunac posla bila je restauracija stilskog nameštaja. Najveći posao imali smo u Vršcu, kada smo oplemњivali drvenu garnituru, kupljenu pre sto godina na sajmu u Beču. Važno je reći da su je gazde kasnije prodale za pedeset hiljada evra. Ali, pojavom Kineza i jeftinog nameštaja propao je i taj zanat, pa smo morali da se preorijentišemo na nešto drugo. Sada žena i ja radimo u sinovljevoj firmi za proizvodnju i veleprodaju dečje garderobe. Imamo krojačnicu, štampariju i šivaru; sarađujemo s partnerima iz cele Srbije.

Starčvo, danas...

- Bitno je da se gradi - kanalizacija je stigla, sve ulice su asfaltirane, a stadion i Trg ne treba ni spominjati. Treba ulagati u omladinu, eventualno bi u perspektivi mogla da dođu u obzir i hala, bazen... Problem su jedino zatrpani kišni kanali...

Tako govori ovaj nuumorni Starčevac, a sugrađanima poručuje:

- Kada nešto radite, verujte u to i budite uporni do kraja!